του **Παύλου Μουρουζίδη**

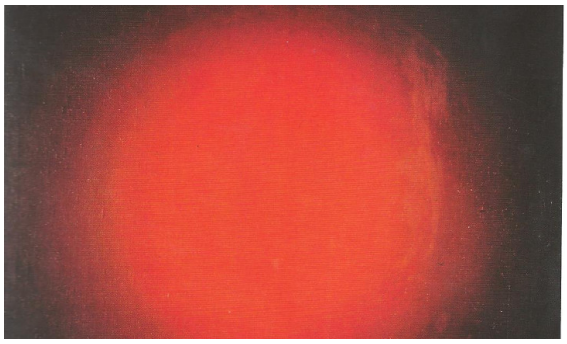

Μερικές φορές, συχνά ίσως, πρέπει να διδασκόμαστε από τον ίδιο μας τον ταξικό εχθρό. **Η αστική τάξη δε μασάει τα λόγια της,** για την ακρίβεια δεν τα μάσησε ποτέ. Ούτε την επομένη του δημοψηφίσματος και του **εκκωφαντικού ΟΧΙ** τον Ιούλιο του 2015, ούτε και στη συνέχεια φυσικά, όταν πχ δια στόματος **Βορίδη**, το φθινόπωρο του ’19 σε μισαλλόδοξη εκδήλωση της νομαρχιακής Καστοριάς για **Γράμμο-Βίτσι,** διατράνωνε με σθένος,

> εμείς το λέμε καθαρά, για μας ένας είναι ο εχθρός, ο κομμουνισμός!..

Χωρίς να φαίνεται πουθενά κάποιος ορατός κίνδυνος για το σύστημα, χρόνια τώρα και ειδικά εν μέσω κρίσης, από παντού ακούγονται φωνές και συστήνονται σχέδια (**made in EU** κυρίως) «αντιμετώπισης» του κομμουνιστικού «κινδύνου»!..

Επίσης στις προτεινόμενες δράσεις περιλαμβάνεται «καλύτερη ανάλυση και έκθεση» του προβλήματος της *«βίαιης αριστερής δραστηριότητας»* με συγκεκριμένη αναφορά στην ανάγκη «κατανόησης» των ατόμων που δραστηριοποιούνται στο πλαίσιό της κλπ.

Εκθέσεις από την Ιταλία, την Ελλάδα και τη Γερμανία και άλλα θεσμικά όργανα της ΕΕ αποστέλλονται σε ομάδες εργασίας της ΕΕ, για την «αντιμετώπιση της αναρχο-αριστερής τρομοκρατίας» και την υπεράσπιση της «ιουδαιο-χριστιανικής κληρονομιάς»!.. Η αστική τάξη οπωσδήποτε δεν κοιμάται, ξέρει να διακρίνει τους δυνάμει εχθρούς της και αναλόγως να δρα αποφασιστικά. Διδασκόμαστε κάτι από την αποφασιστικότητά της;

Η απόπειρα σύστασης κομμουνιστικού προγράμματος και κόμματος για την επανεξόρμηση των κομμουνιστικών ιδεών και για την ανασύνταξη του εργατικού κινήματος, είναι μια πολύ φιλόδοξη προσπάθεια με τεράστιες, αντικειμενικά, δυσκολίες. Στην πρώτη Πανελλαδική

συνάντηση που έγινε στις 10-11 Ιουλίου, το βάρος της επίγνωσης αυτών των δυσκολιών και του καταθλιπτικού συσχετισμού, **έδωσε βαθμηδόν τη θέση του στο χαμόγελο αισιοδοξίας** και στα χειροκροτήματα που ζέσταναν αποφασιστικά τη συνεδρίαση, όσο οι ομιλίες των συνέδρων πλησιάζανε προς το τέλος. Η αναγνωριστική κουβέντα, δε θα μπορούσε να δώσει πολλά, εκ των πραγμάτων. Ζητήματα κι ερωτηματικά έχουν τεθεί καιρό τώρα, και περιμένουν τις θεωρητικές τους διερευνήσεις και τις ιστορικές ενδεχομένως απαντήσεις.

Η Πρωτοβουλία για κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα, έρχεται να δώσει έμφαση ακριβώς στον **αναντικατάστατο ρόλο του κομμουνιστικού κόμματος** και στην παραγνώρισή του επί μακρόν, παρά τις περί του αντιθέτου διακηρύξεις στο χώρο «επαναστατικών» δυνάμεων που ομνύανε στην τριπλέτα του υποκειμένου κόμματος – μετώπου – και κινήματος, άρα και στην ανάγκη σύστασης σύγχρονου κομμουνιστικού κόμματος.

Σε αυτό το μικρό τόπο, όλοι γνωριζόμαστε. Πολλές φορές, σημαντικότερο δεν είναι αυτό που **διακηρύσσει** κανείς, αλλά αυτό που **υποκρύπτει, που δε λέει.** Όσο και να ψάξει κανείς σε πολιτικές διακηρύξεις κομμουνιστικών, κατά τα άλλα, δυνάμεων, ο κομμουνισμός τους δεν τίθεται πουθενά παρά μόνο στην ούγια του brand name τους. Και αυτό, αργά ή γρήγορα, θα καθορίσει και τη μακροβιότητα και τα όρια (εκλογικά ή μη) εγχειρημάτων όπως η νεοσύστατη Αριστερή Πρωτοβουλία Διαλόγου και Δράσης.

Γιατί, όπως έχει ειπωθεί συχνά προ δεκαετίας (και από συντρόφους οι οποίοι τότε κάποτε τοποθετούνταν κριτικά απέναντι στο ομογάλακτο, πάλαι ποτέ Αριστερό Βήμα Διαλόγου), *στο όνομα της σύμπλευσης με το ρεύμα της κίνησης των μαζών, μπορεί να κερδίσεις τη στιγμή ή την περίοδο, αλλά χωρίς τα γυαλιά του στρατηγικού σκοπού και του κόμματος που τον υπηρετεί, χάνεις οπωσδήποτε την εποχή.* Αυτό είναι που εν τέλει θα κρίνει και τις πολιτικά άνευρες, φύρδην-μίγδην συγκολλήσεις και στοχεύσεις της Αριστερής Πρωτοβουλίας.

> Η Πρωτοβουλία έρχεται να δώσει έμφαση ακριβώς στον αναντικατάστατο ρόλο του κομμουνιστικού κόμματος και στην παραγνώρισή του επί μακρόν

Αντίθετα, η Πρωτοβουλία για κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα, είναι μια έμπρακτη αυτοκριτική, δυνάμεων και συντρόφων που κάποτε μπορεί να πλειοδότησαν σε κινηματισμό, πλην όμως έχουν την εντιμότητα να παραδεχθούν έμπρακτα με την σύσταση της

Πρωτοβουλίας για κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα, πως τα όρια του μετώπου και του κινήματος, είναι τα όρια του πολιτικού τους πυρήνα. Εξ ου και η ανάγκη σύστασης σύγχρονου κομμουνιστικού προγράμματος και του κόμματος που θα το υπηρετεί, θα διευρύνει, θα τροφοδοτηθεί και θα τροφοδοτήσει το μέτωπο και το κίνημα που αναλογεί στις σύγχρονες ανάγκες των εργαζόμενων. Πολλά πρέπει να γίνουν σ' αυτή την κατεύθυνση, αποφασιστικά όμως, προχωράμε.

*Ο Παύλος Μουρουζίδης είναι μέλος της Γραμματείας της Πρωτοβουλίας για Σύγχρονο Κομμουνιστικό Πρόγραμμα και Κόμμα

Δημοσιεύτηκε στο ΠΡΙΝ, 31/7/2021